

Midsommar, på det ena eller andra sättet

En enda midsommar i ditt liv kommer – om du har tur – att vara perfekt. Det kommer att vara perfekt väder. God mat. Sju sorters blommor kommer att hamna problemfritt under din kudde, utan att små insekter följer med och tar en promenad på din nacke medan du försöker sova. Dina vänner kommer att vara glada, den där trolska doften av ljus sommarnatt kommer att följa dig in i dina drömmar, blandad med doften av jordgubbe och nypotatis. Kransar, dans, skämt och skratt. Jordiskt nordiskt ljus, övermodigt, överjordiskt vackert, och alldeles, alldeles underbart.

Och en perfekt midsommar kommer ofta som en gåva – vi kan inte tvinga fram perfektion. Det är nåd när det kommer, oförtjänt och underbart. Men gör inte det perfekta till ett krav. Det finns något gott att säga även för den där midsommar som inte blir som vi önskar, men blir fylld av skratt ändå.

Du vet. Den där det började regna PRECIS när vi satt upp trädgårdsmöblerna, och sedan slutade så fort vi burit in sillen, men vi vågade inte bära ut allt igen så därför satt vi som saltade sillar i ett kök som var trettiofem grader varmt. Den där när farbror Johan berättade samma roliga historia inte sju eller åtta gånger, utan tjugotre gånger. Den där gången när barnen skulle spela fotboll men totalt kaos uppstod med minst fyra bollar och nio mål och ingen hade någon aning om hur man egentligen gjorde.

Så finns det andra midsomrar också. De som bara gör ont. Den där du var ensam, för ingen hade tänkt på dig. Den där som du låg på sjukhus under. Den där som kom under en pandemi. Den där mannen du älskade blev akutinkallad på jobb, och du som tänkt fria just där, just då. Den där när du var i panik över väntande blodprovresultat. Den där som var den första midsommaren när farmor inte var med.

Gud är med i alltihopa. Du är aldrig ensam. Gud går med dig i den där ovanliga skönhetsupplevelsen, i den galna familjekomediliktande fänigheten, och i den mörkaste, svåraste sorgen.

Jag vet inte vilken slags midsommar du kommer att få i år och inte vad som kommer att hända mig heller. Men jag vill skicka med oss en skattjakt: efter de små, operfekta glädjeämnena: Allt som får dig att le, allt som andas vänskap, allt som gör att du känner dig ledig och stark och glad, allt som värmer själen och gör hjärtat gott.

Ibland tittar jag på min kära, älskade kyrka och tänker att den är som midsommar. Den kan ge så många olika upplevelser, men det vi minns är det fantastiska och det vedervärdiga, och det vi tappar när åren går är alla gånger då det kändes – tja, helt ok. Och även i kyrkan är Gud med oss oavsett hur vi förmår känna oss just den dagen. Det som går med ett nödrop, är lika viktigt som det blir perfekt.

I gråzonerna ryms vårt liv. Det blev inte helt idealiskt, vi kunde inte göra precis som vi ville, men det gick. Det är de gångerna som böner besvaras och som underverk sker, de där gångerna när tillvaron inte skiner av ljus och lycka, utan kommer till oss i dovare färg.

För det här är hemligheten, och den bor i vänskapens skratt och släktingars dubbelvaccinerade omfamningar, i stökiga barn och felsparkade fotbollar, i lätt vidbrända köttbullar och halvvisnen gräslök: att Gud är med oss hur det än blir, vad som än sker, och vad vi än gör. Men det är när strålkastarljuset är av och fyrverkerierna falnat, som vi slappnar av nog för att möta Guds blick.

Så det önskar jag dig: En midsommar, som är fylld av nåd, av liv, av de små underverken som får plats mitt i gråzonerna.

Charlotte Frycklund, präst

Texten är hämtad från blogg.svenskakyrkan.se